

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu **Mgr. N. G., M. P.**, bytom J., *zastúpeného JUDr. M. S., advokátkou, so sídlom K.*, proti žalovanému **Ministerstvu kultúry Slovenskej republiky**, so sídlom Námestie SNP 33, Bratislava, o návrhu žalobkyne na preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. MK-370/2007-41/1360 z 26. januára 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/238/2008-71 z 20. júla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/238/2008-71 z 20. júla 2010 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. MK-370/2007-41/1360 z 26. januára 2007, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. MK-2788/06-340/21503 z 08. decembra 2006 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 259,44 eura do 3 dní na účet právnej zástupkyne žalobcu JUDr. M. S., advokátke so sídlom K..

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. MK-370/2007-41/1360 z 26. januára 2007. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol jeho odvolanie a potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. MK-2788/06-340/21503 z 08. decembra 2006, ktorým bol skončený štátnozamestnanecký pomer žalobcu odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/, ods. 4 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 312/2001 Z. z. účinný v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu“) z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta.

Krajský súd rozhodol podľa § 244 OSP a § 40 ods. 2 písm. a/ a § 17 ods. 1 (?) zákona č. 312/2001 Z. z., keď po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutých rozhodnutí.

Podľa názoru krajského súdu sa žalovaný vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní a aj v rozhodnutí o odvolaní žalobcu zo štátnej služby zo dňa 08. decembra 2006 správny orgán prvého stupňa vo výroku ako aj v odôvodnení, uviedol všetky skutočnosti, ktoré takéto rozhodnutie má obsahovať. Rozhodnutie obsahuje ustanovenie, podľa ktorého bol žalobca odvolaný, a nie je na vadu rozhodnutia, že toto ustanovenie nebolo celé citované. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia je uvedené, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, že mal len voľné miesta, ktoré mienil obsadiť výberovým konaním, a tie, ktoré mienil obsadiť trvalým preložením štátneho zamestnanca spĺňajúceho špecifické požiadavky na výkon štátnej služby v odbore legislatívy a práva, informatiky a v jednotke vnútorného auditu.

Krajský súd v Bratislave takto potom po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci, a tento aj po právnej stránke správne posúdili. Krajský súd mal za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie. Vytýkal krajskému súdu, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal jeho námietkami o porušení jeho

procesných práv s poukazom na jeho postavenie účastníka konania v zmysle správneho poriadku, a to vo väzbe na ustanovenia zákona o štátnej službe (§ 125). Žalobca je presvedčený, že realizácia výkonu práva žalovaného ako zamestnávateľa obsadzovať voľné štátnozamestnanecké miesta formou výberového konania nesmie byť zneužitá diskriminačne, jednostranným administratívnym aktom na úkor jeho práv v postavení zamestnanca v stálej štátnej službe, ak spĺňa kvalifikačné predpoklady vzdelania a požiadavky doterajšej praxe, a to bez toho, aby mu nebola daná možnosť zákonným spôsobom sa uchádzať o preloženie na iné štátnozamestnanecké miesto v služobnom úrade v zmysle dikcie ustanovenia § 29 ods. 5 zákona č. 312/2001 Z. z..

Bol toho názoru, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu trpí vecnými aj procesnými vadami. Namietal, že krajský súd sa plne stotožnil s účelovým vysvetlením žalovanej strany, neberúc v úvahu vážne porušenie jeho základných procesných práv v rámci aplikácie zásad správneho konania, ktoré mu boli ako účastníkovi správneho konania upreté v rozpore s ustanovením § 3 a § 4 zákona č. 71/1967 Zb.. O správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a postavili ho do pozície pasívneho pozorovateľa administratívnych rozhodnutí služobného úradu Ministerstva školstva Slovenskej republiky bez možnosti aktívnej účasti najmä v odvolacom správnom konaní uskutočnenom bez jeho súčinnosti a bez upovedomenia o zasadnutí odvolacej komisie. Týmto neštandardným a podľa názoru žalobcu aj nezákonným a diskriminačným postupom mu bolo odňaté právo byť aktívnym účastníkom konania, vyjadriť svoj názor a navrhnúť dôkazy na svoju ochranu pred prepustením zo štátnozamestnaneckého pomeru.

S poukazom na ustanovenie § 250i ods. 3 OSP mal za to, že sa krajský súd týmto zákonným ustanovením neriadil, keď preskúmanú vec posúdil výlučne podľa ustanovení zákona č. 312/2001 Z. z. napriek tomu, že zákon vo svojom ustanovení § 125 ods. 2 odkazuje na použitie všeobecných predpisov o správnom konaní vo veciach, ktoré zákon neupravuje inak. Aj keď zákon o štátnej službe výslovne neupravuje obsah rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, je na toto rozhodnutie potrebné aplikovať ustanovenie § 46 a ustanovenie § 47 správneho poriadku. Rovnako je podľa žalobcu vážnou procesnou vadou konania, ktorá má priamy vplyv na zákonnosť príslušného rozhodnutia, ak správny orgán nepostupuje voči účastníkovi konania v súlade so zásadami správneho konania. V odôvodnení výroku napadnutého rozsudku krajského súdu nesporne absentuje časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezahodnotil.

Na základe vyššie uvedeného skutkového a právneho stavu žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúc ako odvolací správny súd, odvolaním napadnutý prvostupňový rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/238/2008-71 zo dňa 20. júla 2010 svojim rozsudkom zmenil tak, že sa zrušuje právoplatné druhostupňové rozhodnutie vedúceho služobného úradu Ministerstva kultúry Slovenskej republiky vydané pod číslom: MK-370/2007-41/1360 zo dňa 26. januára 2007, ako aj prvostupňové rozhodnutie vedúceho služobného úradu MK SR pod číslom: MK-2788/06-340/21503 a vec sa vracia tomuto orgánu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu súd priznal náhradu trov súdneho konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu odmietol názor žalobcu o nezákonnosti postupu prvostupňového orgánu ako aj odvolacieho orgánu, keď žalobca ako účastník konania bol informovaný o zložení poradnej odvolacej komisie, mal zákonné právo nazeráť do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní, avšak svoje právo nevyužil. S poukazom na ustanovenie § 32 správneho poriadku mal za to, že ako žalovaný správny orgán v preskúmanej veci postupoval v intenciách príslušných právnych noriem, jeho rozhodnutie je skutkovo správne a v súlade so zákonom, s čím sa napokon stotožnil aj krajský súd, ktorý žalobu na preskúmanie zákonnosti ako nedôvodnú zamietol.

Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave a poukazujúc na to, že tvrdenie žalobcu v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nie je ničím podložené, nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní. Podľa žalovaného žalobca v odvolaní v podstate uvádza len tie dôvody, ktoré uviedol aj v žalobe a s ktorými sa súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku vysporiadal. Nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že v odôvodnení rozhodnutia absentujú skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, nakoľko súd prvého stupňa správne zameral svoju pozornosť pri súdnom preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného na splnenie zákonných podmienok skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa žalovaného sa žalobca sám, tým že nekonal, uviedol „do pozície pasívneho pozorovateľa administratívnych rozhodnutí žalovaného“, pretože nevyužil svoje zákonné právo – nazeráť do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní, čím si svoje zákonné právo účastníka konania sám vlastným rozhodnutím zúžil iba na podanie odvolania.

Žalovaný preto navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a nepriznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu treba priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 39 ods. 1 písm. a/ zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, štátnozamestnanecký pomer, ak tento zákon neustanovuje inak, sa skončí odvolaním zo štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodov uvedených v § 40 ods. 1 až 3.

Podľa § 40 ods. 2 písm. a/ veta druhá zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z dôvodu zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním; v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu,

a ak štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c/.

Štátnozamestnanecký pomer podľa odsekov 1 až 3 sa skončí dňom uvedeným v rozhodnutí, najskôr však dňom doručenia rozhodnutia o odvolaní (§ 40 ods. 4 zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu).

Podľa § 29 ods. 5 zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, štátneho zamestnanca možno na základe jeho písomného súhlasu trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby:

- a) v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby,
- b) do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby,
- c) do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby,
- d) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis činností štátnozamestnaneckého miesta, alebo
- e) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení pravidelné miesto výkonu štátnej služby.

Podľa § 125 ods. 1 zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ďalej len „správny poriadok“), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 126 písm. b/ zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie v prvom stupni je vedúci úradu vo veciach vymenovania do štátnej služby a vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa § 138 ods. 1 zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie.

Podľa § 32 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem a ich rozhodnutia nemožno považovať za skutkovo podložené a v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa preto nerozhodol v danej veci vecne správne, keď žalobu žalobcu zamietol.

Zákonným predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, je zrušenie štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca.

Zrušenie štátnozamestnaneckého miesta žalobcu bolo preukázané Príkazom ministra číslo 46/2006 o organizačnej zmene na Ministerstve kultúry Slovenskej republiky z 08. decembra 2006.

Ďalšou podmienkou skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, je preukázanie nasledovných skutočností, a to:

- že štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe, alebo
- že služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo
- že voľné štátnozamestnanecké miesto sa obsadzujú výberovým konaním.

Ide o hmotnoprávne podmienky platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo strany zamestnávateľa. Ich splnenie musí preukázať zamestnávateľ v riadnom procesnom postupe, na ktorý sa vzťahoval v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru správny poriadok. Rozhodnutie musí tiež obsahovať náležitosti podľa § 46 a § 47 správneho poriadku.

Z rozhodnutia žalovaného a ani zo spisovej dokumentácie nevyplýva, že by sa bol žalovaný, vrátane konania na prvom stupni, zaoberal otázkou možnosti preloženia žalobcu podľa § 29 ods. 5 zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu ani nevyplýva, ako bol žalobca upovedomený o začatí konania vo veci skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru, a že by mu bolo umožnené, aby sa k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru vyjadril. Administratívny spis neobsahuje nijaký písomný záznam, že by so žalobcom bolo pred doručením rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru rokovane o možnosti, či nemožnosti trvalého preloženia v zmysle § 29 ods. 5 zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu.

Žalovaný takto potom nijako nepreukázal, že žalobca nesúhlasil pred doručením rozhodnutia s trvalým preložením na iné štátnozamestnanecké miesto.

Z uvedeného treba mať podľa názoru najvyššieho súdu za jednoznačné, že žalovaný nedostatočne zistil skutočný stav a v rozpore so zásadou materiálnej pravdy si nezaobstaral potrebné podklady pre rozhodnutie, a tie čo zaobstarané mal, pri svojom rozhodovaní nezohľadnil, ani žiadnym spôsobom v odôvodnení rozhodnutia nevyhodnotil. Pod úplnosťou zistenia potrebných podkladov treba rozumieť prešetrenia a dôkazy, ktoré majú pre danú vec rozhodujúci význam.

Ako je tiež už uvedené vyššie z obsahu pripojeného spisového materiálu nie je zrejmé, či došlo preukázateľne k naplneniu podmienok uvedených v § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu.

Najvyšší súd dospel k záveru, že je relevantná požiadavka žalobcu na zistenie a preukázanie takých skutočností, ktoré vylučujú aplikáciu § 29 ods. 5 zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, t. j. možnosť jeho trvalého preloženia. Také dôkazy v konaní nielenže neboli preukázané, ale príslušný orgán rozhodujúci vo veci sa touto možnosťou preukázateľne ani nezaoberal, a to ani v rozhodnutí

o odvolaní žalobcu. Tvrdenie žalovaného, uvedené aj v dôvodoch rozhodnutia z 08. decembra 2006 č. MK-2788/06-340/21503, že žalobca bol oboznámený s tým, že „*voľné štátnozamestnanecké miesta na Ministerstve kultúry Slovenskej republiky od 01. januára 2007 budú obsadzované výberovým konaním alebo trvalým preložením štátneho zamestnanca spĺňajúceho špecifické požiadavky na výkon štátnej služby*“ v konkrétnych odboroch, nevyčerpáva celý predmet úpravy danej uvedeným ustanovením zákona.

Z logického a aj z gramatického výkladu ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, ako aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu napr. rozsudky vo veciach sp. zn. 8Sžo/67/2010 či 6Sžo/202/2010 – www.nsud.sk) jednoznačne vyplýva zákonodarcom sledovaný cieľ, že zamestnávateľ musí so zamestnancom, s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer, viesť aktívny dialóg o jeho ďalšom možnom zotrvaní v štátnozamestnaneckom pomere. V prvom rade musí zamestnanca vyzvať, či je alebo nie je ochotný prejsť na iné pre neho vhodné miesto výkonu štátnej služby, čo sa v danom prípade nestalo. Najvyšší súd v danej veci dospel k záveru, že zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu nie je preukázané, že by sa so žalobcom pred doručením rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru viedol dialóg o možnosti alebo nemožnosti jeho preloženia na iné voľné štátnozamestnanecké miesto v zmysle podmienok ustanovených v § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe.

Nestačí ani, že zamestnávateľ oznámi zamestnancovi s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, že voľné miesto (bližšie nekonkretizované) sa obsadzuje výberovým konaním, ale voľné štátnozamestnanecké miesto sa v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru musí reálne obsadzovať výberovým konaním, inak je nutné považovať takéto miesto za miesto voľné a zamestnávateľ je povinný ho ponúknuť zamestnancovi, s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer.

Iný výklad ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, nemožno pripustiť, nakoľko by sa takýmto zúženým výkladom prakticky znemožnil postup podľa ustanovenia § 29 ods. 5 zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu,

a išlo by o obsolentnú právnu úpravu. Zamestnávateľ v zmysle uvedeného ustanovenia zákona o štátnej službe musí totiž ponúknuť zamestnancovi akékoľvek voľné miesto výkonu štátnej služby, ktoré má k dispozícii v dobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nielen miesto zodpovedajúce pôvodnému opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca, záleží len na zamestnancovi, či ponuku prijme alebo ju odmietne. Ustanovením § 29 ods. 5 zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, sledoval pritom zákonodarca legitímny cieľ, a to v prvom rade ochranu štátnych zamestnancov pred stratou zamestnania, ak je ochotný zamestnanec pracovať aj na inom mieste v štátnej službe, a taktiež následnú hospodárnosť nakladania so štátnymi prostriedkami.

Keďže preukázateľne neboli splnené zákonom stanovené podmienky na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, tak nemohol nastať ani zákonom predpokladaný následok, platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne nezaoberal a vyvodil v nej skutkové a právne závery, s ktorými sa najvyšší súd nemohol stotožniť.

Najvyšší súd zaoberajúc sa ďalej tvrdením žalovaného poukazujúcou na pasívne konanie žalobcu, ktorý podľa názoru žalovaného nevyužil svoje práva účastníka konania, musí konštatovať, že uvedené tvrdenia žalovaného neboli v správnom konaní preukázané, zostali medzi účastníkmi sporné, a preto ani z tohto dôvodu neboli v danom prípade splnené podmienky pre vydanie rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 3 správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnenému vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa 18 ods. 1 správneho poriadku, konanie sa začína na návrh účastníka konania alebo na podnet správneho orgánu.

Podľa § 18 ods. 2 správneho poriadku, konanie je začaté dňom, keď podanie účastníka konania došlo správnenému orgánu príslušnému vo veci rozhodnúť. Pokiaľ sa konanie začína na podnet správneho orgánu, je konanie začaté dňom, keď tento orgán urobil voči účastníkovi konania prvý úkon.

Podľa § 18 ods. 3 správneho poriadku, o začatí konania správny orgán upovedomí všetkých známych účastníkov konania; ak mu účastníci konania alebo ich pobyt nie sú známi, alebo pokiaľ to ustanovuje osobitný zákon, upovedomí ich o začatí konania verejnou vyhláškou.

Podľa § 27 ods. 1 správneho poriadku, ak je to potrebné, správny orgán určí na vykonanie úkonu v konaní primeranú lehotu, pokiaľ ju neustanovuje tento zákon alebo osobitný zákon.

Podľa § 33 ods. 1 správneho poriadku, účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Základné pravidlá správneho konania sú obsiahnuté v jeho zásadách (§ 3 správneho poriadku) a porušenie ktorejkoľvek z nich znamená chybu v správnom konaní, majúcu za následok sankciu v podobe zmeny alebo zrušenia vydaného správneho rozhodnutia. Najvyšší súd v preskúmanom v správnom konaní vzhliadol, na rozdiel od názoru krajského súdu, závažné pochybenia konajúceho správneho orgánu.

Majúc za to, že správne konanie bolo začaté ex offio na podnet správneho orgánu, a to prvým úkonom žalovaného voči žalobcovi podľa § 18 ods. 1, 2 správneho poriadku, keď príčina jeho začatia našla podklad v zákone č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení účinnom v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu a v Príkaze ministra číslo 46/2006 o organizačnej zmene na Ministerstve kultúry Slovenskej republiky z 08. decembra 2006, najvyšší súd uvádza, že hoci absencia doručenia písomného upovedomenia o začatí správneho konania, nemá vo vzťahu k jeho začatiu relevantné právne účinky, keďže správny poriadok v ustanovení § 18 ods. 3 nepodmieňuje začatie správneho konania z podnetu správneho orgánu doručením písomného upovedomenia, takže upovedomenie o začatí správneho konaníam je možné uskutočniť aj formou ústnou. V danej veci však z obsahu administratívneho spisu explicitne nevyplýva, či správne konanie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe v znení, účinnom v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu bolo začaté až dňa 11. decembra 2006, kedy žalobca prevzal č. MK-2788/06-340/21503, rozhodnutie z 08. decembra 2006. Z obsahu administratívneho spisu nemožno zistiť, či bol uskutočnený postup služobného úradu o informovaní žalobcu o zrušení jeho

štátnozamestnaneckého miesta, a či služobný úrad žalobcu zároveň počas osobného pohovoru žiadal o vyjadrenie k možnosti jeho zaradenia na iné voľné štátnozamestnanecké miesto, či mu bola daná možnosť oboznámenia sa s obsahom prípadnej novej pracovnej náplne a poskytnutá primeraná lehota na vykonanie tohto úkonu a až následného predloženia mu rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého miesta, resp. akým spôsobom bol žalobca oboznámený s tým, že voľné štátnozamestnanecké miesta na Ministerstve kultúry Slovenskej republiky od 01. januára 2007 budú obsadzované výberovým konaním alebo trvalým preložením štátneho zamestnanca spĺňajúceho špecifické požiadavky na výkon štátnej služby; administratívny spis ani neobsahuje údaj, že žalobca nesúhlasil s trvalým preložením na iné štátnozamestnanecké miesto (podľa nepreukázaného tvrdenia žalovaného). Z uvedeného potom vyplýva, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu bol skončený bez možnosti žalobcu vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Tento postup správneho orgánu treba považovať za porušenie základných zásad správneho konania a keďže žalovaný, ako odvolací správny orgán uvedené nedostatky alternatívami správnym poriadkom umožnenými neodstránil, ale naopak rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, a krajský súd tieto vady nechal celkom bez povšimnutia, najvyšší súd nemal inú možnosť, ako napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta prvá zmeniť a rozhodnutie žalovaného spolu s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu (§ 250j ods. 2 písm. c/ a e/ OSP) zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Úlohou správneho orgánu v ďalšom konaní bude za dodržania žalobcových procesných práv dostatočne zistiť skutočný stav veci, najmä, či je možné postupovať podľa § 29 ods. 5 zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, v súlade s vyššie prezentovaným právnym názorom najvyššieho súdu a v prípade, ak nie, uviesť dôvody, a tieto aj náležite odôvodniť. Voľné štátnozamestnanecké miesta je nutné uviesť v odôvodnení rozhodnutia s podporným použitím listinných dôkazov. Následne sa bude musieť správny orgán vysporiadať s ďalšími zákonnými podmienkami postupu podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2000 Z. z., účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, a v prípade, že mal voľné štátnozamestnanecké miesta, preukázať, že v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu boli reálne

obsadzované výberovým konaním, čo bude potrebné podrobne uviesť v odôvodnení rozhodnutia.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP v ďalšom konaní je správny orgán viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

O trovách celého súdneho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal v súdnom konaní úspech, náhradu trov konania v sume **259,44 eura**.

Žalobca si v rámci konania uplatnil náhradu súdnych poplatkov v sume 331,50 eura za podanie žaloby v konaní pred Krajským súdom v Bratislave, sp. zn. 3S/238/2008, v sume 331,50 eura za podanie odvolania proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2010 sp. zn. 3S/238/2008 o zastavení konania a v sume 66 eur za podanie odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. júla 2010 sp. zn. 3S/238/2008 o zamietnutí žaloby, náhradu trov právneho zastúpenia advokátkou uplatnil podľa § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) iba za jeden úkon právnej služby vo výške 120,23 eura a režijný paušál v sume 7,21 eura (spolu 127,44 eura); spolu navrhoval priznať náhradu trov konania v sume 856,44 eura.

Najvyšší súd vychádzajúc z ustanovenia § 151 ods. 1 a 5 veta prvá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 11 ods. 1, 3 a 4, § 14 ods. 1 písm. b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a vyčíslenia trov z 28. septembra 2011 priznal žalobcovi titulom trov právneho zastúpenia sumu **127,44 eura** za podanie odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. júla 2010 sp. zn. 3S/238/2008-71 dňa 16. septembra 2010 120,23 eura (1/6 výpočtového základu - § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení od 01. júna 2010) + 1 x režijný paušál 7,21 eura, hoci žalobca mal nárok na náhradu za všetky úkony právnej služby vykonaných právnou zástupkyňou najneskôr od 22. septembra 2009. Nakoľko však náhradu iných trov právneho zastúpenia žalobca nežiadal, najvyšší súd mu ich priznať nemohol.

Pokiaľ ide o náhradu za súdny poplatok z obsahu súdneho spisu bolo preukázané, že žalobca zaplatil na základe výzvy súdu z 25. februára 2009 (č. 1. 40) súdny poplatok za žalobu vo výške 331,50 eura (č. 1. 43) a že bol uznesením Krajského súdu v Bratislave

z 24. septembra 2010, č. k. 3S/238/2008-78 vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie v sume 66 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní nemohol opomenúť, že súdny poplatok krajský súd výzvou z 25. februára 2009 žalobcovi vyrubil nesprávne, pretože výška súdneho poplatku za žalobu v danom prípade nebola ani 10.000,- Sk ani 331,50 eura, ako rozhodol krajský súd, ale 66 eur (predtým 2.000,- Sk), a to titulom poplatku z návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby podľa položky 10 písmeno a/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako Prílohy k zákonu č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

Súdny poplatok vo výške 10.000,- Sk (331,50 eura) podľa položky 10 písmeno e/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako Prílohy k zákonu o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 30. júna 2007 nebol poplatkom z návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby, ale išlo o poplatok za konanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom ústredných orgánov štátnej správy a iných orgánov s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky, pričom pre platenie tohto poplatku v zákone o súdnych poplatkoch nie je (resp. nebol) určený ani poplatník (§ 2 ods. 1 a ods. 4 veta druhá zákona o súdnych poplatkoch) a povinnosť zaplatiť tento poplatok mohla vzniknúť až nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým sa povinnosť zaplatiť poplatok uložila v súvislosti s rozhodnutím vo veci samej (§ 5 ods. 1 písm. h/ zákona o súdnych poplatkoch).

Z týchto dôvodov bolo možné žalobcovi v konaní priznať titulom súdneho poplatku iba sumu **132 eur**, pričom je potrebné, aby krajský súd nesprávnu výzvu zo dňa 25. februára 2009, č. k. 3S/238/2008-40, ktorým vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu v sume 10.000,- Sk, resp. 331,50 eura zmenil podľa § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch a vrátil žalobcovi sumu prevyšujúcu súdny poplatok, ktorý je povinný zaplatiť podľa položky 10 písmeno a/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako Prílohy k zákonu o súdnych poplatkoch, teda sumu nad 66 eur (t. j. 265,94 eur), na ktorú je však možné započítať súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku, ak ho žalobca nezaplatil hoci sa uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 24. septembra 2010, č. k. 3S/238/2008-78 stalo vykonateľným. Pokiaľ žalobca zaplatil ešte nejaký ďalší súdny poplatok (ako uvádza v podaní

z 28. septembra 2011), ktorý však povinný platiť nebol (súdny poplatok sa platí v odvolacom konaní iba vo veci samej – bod 3 Poznámky k Položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov), treba, aby požiadal súd o prešetrenie a prípadné vrátenie, tohto poplatku, ako je uvedené vyššie.

Celková náhrada trov tohto súdneho konania potom činí sumu spolu **259,44 eura** a žalovaný ju zaplatí na účet právnej zástupkyne žalobcu JUDr. M. S. podľa § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 29. septembra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková